ATEŞ!

ÇOCUKLARA-
HAFTALIK
MECMUA

SAYI : 23
15 KURUŞ

Sarkomer/Çizgi Diyarı

ŞÜPHE

Profesör Kolb, lâboratuvarını kapattı. Gece yarısı olmuştu. Şiddetli bir yağmur yağıyordu. Profesör, hafifçe gerindi. Kendinde müthiş bir yorgunluk hissediyordu.

Hususî lâboratuvarda, yeni bir mad de keşfetmek için uğraşılıyordu. Profesör Kolb, esas itibarile sabaha kadar çalışmak niyetindeydi. Fakat içinde bir sıkıntı hissettiği için, kendi kendine verdiği bu kararda vaz geçmişti.

Yürürken, genç ve güzel karısı Vera'yı düşünüyordu. Sevgili eşi, son günlerde ne kadar değişmişti.. Adetâ tanınmıyacak bir hale girmişti. Acaba bunun sebebi ne olabilirdi?

Profesör, daha serî yürümeğe başladı. Sağ taraftaki küçük sokaklardan birine saptı. Bu, köşküne varan en yakın yoldu. Bir kaç dakika sonra evinde olacaktı.

Bu anda, ona doğru yaklaşan ayak sesleri işitir gibi oldu. Biraz sonra da bir karaltı gördü. Bu karaltı, Profesöre daha fazla yaklaşınca birdenbire durdu ve sigarasını yakmak için kibrit rica etti. Meçhul adamın sesi, soğuktan olacak, hafifçe kısılmış gibiydi.

Profesör Kolb, hemen ceplerini karıştırmağa başladı ve kibrit kutusunu çıkardı. Kibriti yaktıktan sonra, karşısında duran adamın yüzüne doğru yaklaştırdı. Hafif bir alev, iki erkeğin yüzünü aydınlattı. İkisi de birbirlerini tanıdı. Erkeklerin gözlerinden biraz hayret, biraz da endişe okunuyordu.

— Doktor Peters.. Bu kadar geç ve bu tarafta!..

— Profesör Kolb, siz misiniz? Bu akşam erken çıkmışsınız galiba.. Karşılaşmamız sırf bir tesadüf eseri.. Bu tarafta tanıdığım falan yok; fakat buradan geçeyim dedim. Yarın da...

— Evet, Doktor Peters.. Yarın akşam sabahlamak mecburiyetindesiniz. Unutmadınız ya?..

— Biliyorum. Biraz geç kaldım, fakat zararı yok..

Profesör, anlaşılmaz bir kaç kelime daha mırıldandıktan sonra, yoluna devam etti. Köşküne çıkan dar sokağa saptı. Zihnini mütemadiyen işgal eden, beynini kurt gibi kemiren fena bir fikri atmak istemesine rağmen, bir türlü muvaffak olamıyordu. Doktor Peters, genç bir adamdı; karısı ise..

Köşkün büyük demir kapısını açtı ve içeri girdi. Karısının odasında hâlâ ışık yanıyordu. Merdivenlerden çıktı ve geniş bir salondan geçtikten sonra, doğru karısının odasına gitti. Yavaşça kapıyı vurdu ve içeri girdi.

Vera, aynanın önüne oturmuş, gece tuvaletini yapmakla meşguldü. Kapının açıldığını duyunca, sinirli bir hareketle arkasına döndü. Ve kocasına hayret ve korku dolu bakışlarla baktı.

Profesör, soğukkanlı olmağa çalıştı ve:

— Daha yatmadın mı? diye sorduktan sonra etrafına bakındı ve sonra sözüne devam etti:

— Biraz evvel doktora tesadüf ettim. Bu havada sokaklarda ne yapıyordu bilmem? Ben kendi hesabıma dışarı çıkmaktan çekinirim.

Genç kadın hafifçe ürperdi. Fakat sonra kendini topladı ve yüksek sesle :

— Herhalde ufak bir gezinti yapmıştır, dedi. Hava almak isteyen herkes, arada sırada ufak gezintiler yapar!

Profesör gülümsedi:

— Evet, hakkın var, dedi. Allah rahatlık versin. Benim yapacak biraz işim var!

Profesör kapıyı arkasından kapadı ve doğru kütüpaneye gitti. Geniş koltuklardan birine yerleştikten sonra, bir sigara yaktı ve düşünmeğe başladı.

Bir müddet sonra ayağa kalktı ve paltosunu, şapkasını giydikten sonra, yavaşça dışarı çıktı.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Ayni yolları takiben tekrar lâboratuvarına döndü. Yavaşça kapıyı açtı ve ışığı yaktı. Herhalde fazla kalmak niyetinde değildi ki, paltosunu çıkarmadı.

Profesör hiç bir iş yapmadan, bir müddet lâboratuvarda kaldıktan sonra tekrar sokağa çıktı. Kimseye görünmeden tekrar ayni yolları takiben köşküne döndü ve kapıdan içeri girdi. Memnuniyetle gülümsedikten sonra, odasına girdi ve yatağına uzandı.

Profesör gözlerini tekrar açtığı zaman, vakit öğleyi geçmiş, hava hafifçe kararmağa başlamıştı. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Kolb yavaşça yerinden kalktı ve pencereden dışarı baktı. Şehrin üzerine siyah bulutlar çökmüştü. Havada, insanın tüylerini ürperten bir korkunçluk vardı.

Giyindikten sonra, yemek odasına indi. Karısı onu, orada bekliyordu. Vera'nın yüzü biraz soluktu. Adetâ hasta çehresini andırıyordu. Profesör, masanın başına oturdu ve sesine bir incelik vermeğe çalıştıktan sonra sordu:

— Vera, bu sabah seni biraz yorgun görüyorum, dedi. Yoksa rahatsız mısın?

Kadın, derin bir rüyadan uyanıyormuş gibi irkildi. Fakat dalgınlığını belli etmemek için gülümsemeğe çalıştı:

— Hayır, bir şeyim yok Kolb, dedi. Sana öyle gelmiş olacak. Akşam fena rüyalar gördüğüm için, biraz asabım bozuk..

Profesör, hiç bir şey söylemedi ve yemeğini yemeğe koyuldu.

Bu anda telefonun zili çaldı. Profesör yavaş yavaş yerinden kalktı ve ahizeyi kaldırdıktan sonra, ev ev adresini ve ismini söyledi.

(Devamı 11 inci sayfada)

ATEŞ
ÇOCUKLARA HAFTALIK MECMUA

Çarşamba günleri çıkar
Haftalık Çocuk Gazetesi
15 Kuruştur.

YIL: 1 — CİLT: 1 — SAYI: 23
25 ŞUBAT 1953

Çıkaranı
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ

Sahibi:
HÂMİD ŞENDUR

Adres: İSTANBUL Cağaloğlu
Türbedar Sokak No: 16
Telefon: 28893

Yazı İşlerini fiilen idare eden:
Yazı İşleri Müdürü:
NAZMİ ÜNVERDİ

Abone Şartları:
3 Aylık 200 kuruş.
6 Aylık 400 kuruş.
12 Aylık 800 kuruştur.

Basıldığı yer:
ÇOCUK YAYINLARI MÜESSESESİ MATBAASI

Artistin Katili ?..

MERAKLI BİR HİKÂYE

"Eski Opera" bu akşam tıklım tıklım doluydu. Seyirciler sabırsızlıkla, temsilin başlamasını bekliyorlardı.

Balkondaki yan localardan birinde Vandrey, Karlson ve Laurid isminde üç arkadaş oturuyordu. Arkalarındaki sandalyeler boştu. Bir an Vandrey, yanındaki arkadaşı Laurid'i dürttü:

— Karşıki locaya bak, dedi. Orada oturan kadını görüyor musun? Madam Turini'dir.

Genç adam, ufak dürbününü gözüne yaklaştırdı:

— Hakikaten fevkalâde bir kadın! diye mırıldandı. Fakat ne kadar ciddî duruyor.. Yüzü sanki gülmek nedir bilmiyor. Galiba bir sıkıntısı var..

Bunları söyledikten sonra sol tarafında oturan Karlson'a döndü:

— Sen, dedi. Tabiî, hiç fırsat kaçırmazsın! Gördün, değil mi?

Vandrey tekrar söze karıştı:

— Kuzinim, Bariton Troson'dan şan dersi alıyor. Bazı dedikodular işitiyorum. Kuzinimin söylediğine nazaran, Turini'ler arasında geçimsizlik başgöstermiş.. Evet.. Ekseriya öyle olmuyor mu? Evvelâ müthiş bir aşk macerası, evlenme ve sonra da büyük bir hayat sukutu.. Fakat ben, böyle bir kadını nasıl...

Genç adam sözünü tamamlıyamadı. Müzik başlamıştı ve biraz sonra da "La Boheme" operası, bütün seyircileri başka diyarlara sürükledi.

Laurid bir ara fısıldadı:

— Turini'nin yüzüne bakın. Eskisinden çok daha soluk!

Karlson içini çekti ve:

— Evet, zavallı kadın çok bedbaht..

Dedikten sonra hemen ilâve etti:

— Gördünüz mü? Kadının locasına şimdi biri girdi!

Vandrey, arkadaşına döndü:

— Acaba bu bahtiyar insan kim? diye sordu. Kuzinim, kadının son zamanlarda genç ve kıymetli bir ressamla fazla alâkadar olduğunu söylüyordu.

Üç arkadaş da dürbünlerile karşı tarafa bakıyorlardı. Fakat locanın içerisi karanlık olduğu için, hiç bir şey görmek mümkün değildi.

Bu anda bir tabanca sesi duyuldu ve büyük salonun duvarlarına çarparak aksi sedalar yaptı. Ortalık birbirine karıştı. Sahnede bulunan Tenor Turini, sol elini göğsüne bastırarak yere yığılmıştı.

Karlson, heyecanla yerinden fırladı:

— Gördünüz mü çocuklar? diye bağırdı. Tabanca karşıda, Turini'lerin locasında patladı. Silâhın namlusundan çıkan alevi gayet iyi gördüm!

Laurid ve Vandrey de ayağa kalkmıştı. Hep bir ağızdan tasdik ettiler:

— Tabiî, tabiî gördük! Karşıki locadan ateş edildi.

Bu arada perde kapanmıştı. Operanın içerisi bir arı kovanı gibi karmakarışıktı. Her taraftan sesler yükseliyordu.

Karlson, arkadaşlarının kolunu tuttu:

— Gelin, sahneye gidelim! dedi. Belki, nereden ateş edildiğini gören yegâne insanlar bizleriz.

Üç arkadaş locadan çıktılar. Vak'a hakkında mühim hakikatler bildiklerini söyleyince, artist locasına kolayca girdiler.

Madam Turini, ağır yaralı bulunan tenorun yanında duruyordu. Yüzü sapsarı kesilmişti. Biraz ötede, operanın sahibi oturmuş, başını ellerinin arasına almış, düşünüyordu.

Karlson adama yaklaştı ve:

— Biz üçümüz, dedi. Vak'a hakkında size mufassal malûmat verebiliriz. Nereden ateş edildiğini gayet iyi biliyoruz!

— Siz üçünüz mü? Nereden biliyorsunuz?

— Ateş edildiği zaman, biz de tesadüfen, karşımızdaki locayı tetkik ediyorduk. Tabancanın alevini gayet iyi gördük.

Opera müdürü ayağa kalktı:

— Evet, hangi locaydı baylar? diye sordu.

— Bu bayanın oturduğu locaydı!

Karlson, eliyle Madam Turini'yi gösterdi. Güzel kadın hiç bir harekette bulunmadı. Sanki söylenen, onu kat'iyen alâkadar etmiyormuş gibi bir hali vardı. Sadece gözlerini kaldırdı ve Karlson'a baktı.

Bu anda, orta boyda, tıknazca bir zat, kalabalık arasından geçerek yaralının yanına geldi ve cebinden hüviyetini çıkardıktan sonra:

— Affedersiniz, dedi. İsmim Kent' dir. Polis Müfettişi Kent.. Bu akşam tesadüfen operada bulunuyordum. İşittiğime nazaran, bu bayanın locasından ateş edildiğini görmüşsünüz. Öyle mi?

Laurid cevap verdi:

— Evet, doğrudur!

Bu defa Madam Turini ayağa kalktı ve ince bir sesle kendini müdafaa etmeğe çalıştı:

— Bunu ben yapmadım. Ben hiç bir zaman yanımda silâh taşımış değilim!

Vandrey hafifçe gülümsedi:

— Evet. Belki hakkınız var, dedi. Fakat, sizi locanızda ziyaret eden bay da mı silâh taşımıyordu?

— Ben locamda yalnızdım ve yanıma da kimse gelmedi!

Polis, münakaşaya nihayet vermek için, üç arkadaşa hitaben sordu:

— Bayanı, birinin ziyaret etmiş olduğunu nereden biliyorsunuz?

— Kendisinden bahsettiğimiz için, o anda her üçümüz de locaya bakıyorduk. Loca kapısının açıldığını gayet iyi gördük. Eşikte uzun boylu bir erkek gözüktü. Locaya girdiğine hiç şüphemiz yok!

(Devamı 5 inci sayfada)

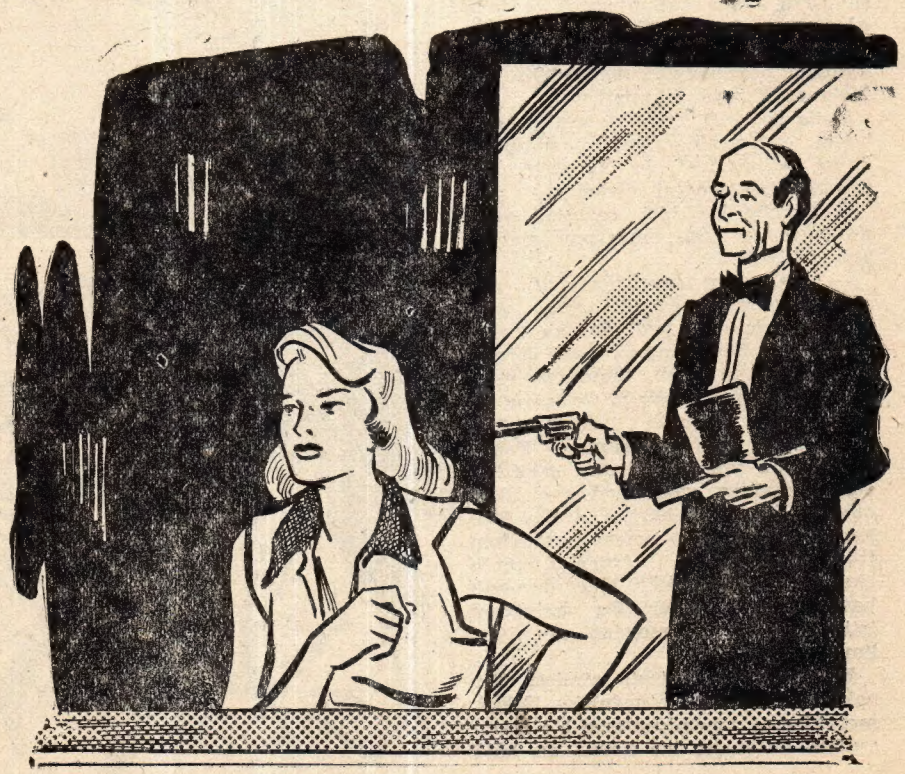

ARSEN LÜPEN İSTANBULDA

CİNGÖZ RECAİ İLE Beraber ve Karşı Karşıya

YAZAN: Server Bedi

Mehmet Rızanın masasında, Viyanalı artist, her iki üç dakika başında saatine bakmağa başlamıştı. Gözlerini dört duvara çevirerek etrafındakilere gülümsüyordu.

Sık sık vakti anlamağa çalışmak suretiyle zaafını açığa vurmak istemiyen Mehmet Rıza, cep saatini çıkardı ve masanın üstünde duran yüksek ayaklı yemiş tabağının gölgesine koydu. Arada bir oraya göz atıyordu: Biri çeyrek geçiyor.. Kırk beş dakika var..

Ceketinin içinde rovelver bulunan sağ cebine elini bir kaç defa sokup çıkardı. Silâhının kabzasını okşadıkça nefsine emniyeti artıyordu. Hiç bir faydası olmadığı halde, eskiden kalan bu meslekî itiyattan kurtulamamıştı. Bununla beraber, dışarıya karşı, tam bir soğukkanlılık göstermeğe muvaffak olduğuna emindi. Hiç kımıldamıyor ve büyük bir hâdise bekleyen adama hiç benzemiyordu.

Fakat, vakit yaklaştıkça, masanın etrafına meraklı bir halk tabakası toplanmağa başlamıştı. Bir çok masalardan ayağa kalkmışlardı ve dans edenler azalmıştı. Herkes, bir sahneye bakar gibi, gözlerini Viyanalı kadına, boynundaki gerdanlığa ve Mehmet Rızaya dikmişti.

Polis hafiyesi, cemiyet azalarından birini çağırarak, halkın sükûnete davet edilmesini ve bu heyecanın zararlı olabileceğini söyledi.

Gazetecilerden biri, cazband yerine çıktı ve eline megafonu alarak, ahaliye bağırdı:

— Muhterem davetlilerimiz!.. Arsen Lüpenin vaadettiği oyunu yapmasına tam otuz yedi dakika kaldı. Merak ve heyecanınıza hak vermemek mümkün değil. Şimdiden yerinizde duramıyor, ayağa kalkıyor ve gözlerinizi kıymetli misafirimizin masasından ayırmıyorsunuz. Fakat bir de, bu yüksek Viyana sanatkârını muhafaza vaziyetinde olanları düşününüz. Eğer herkes ayağa kalkacak, hususiyle o masanın etrafına toplanacak olursa, Arsen Lüpenin ekmeğine yağ sürülür. Kurt dumanlı havayı sever, derler. Bu vaziyetten istifade etmesine meydan vermiyelim!

Bu ihtar biraz tesir etmişti. Bir çokları yerlerine oturdular. Fakat, meraklarını yenemiyenlerin bir kısmı ayakta kalmıştı; bir kısmı da hâlâ masanın etrafında duruyordu. Hususiyle bizzat gazeteciler, vazife bahanesiyle Viyanalı artistin etrafını almışlardı. Fotoğraf makineleri de kuruldu.

Mehmet Rıza, bu vaziyete o kadar sinirlenmişti ki, resmî polis çağırarak emirler vermeğe mecbur oldu ve kalabalık biraz daha dağıldı. Fakat bundan fazlası mümkün değildi.

Saat ikiye tam on dört dakika kala, resmî bir polisin, bahçe halkını acele yararak, masalara çarparak, Mehmet Rızaya doğru koştuğu görüldü. Memurun bu telâşı o kadar dikkate çarpmıştı ki, herkes gene ayağa kalktı.

Polis, Mehmet Rızanın yanına gelmişti. Sık sık nefes alıyordu:

— Rıza bey, dedi. Ben şimdi motosikletle Kadıköy merkezinden geliyorum.

Bu nazik anda rahatsız edilmekten hiş hoşlanmamış gibi Mehmet Rıza, yüzünü buruşturarak sordu:

— Ne var? Kulağıma eğil de söyle! Hiç kimse duymasın..

Polis, Mehmet Rızanın kulağına eğildi ve heyecanla bir kaç şey söyledi. Polis hafiyesi, bütün soğukkanlılığına rağmen, sıçramaktan kendini alamamıştı:

— Bize oyun etti ha? diye bağırdı. Nafile yere bütün kuvvetlerimizle burada binekleyip duruyoruz. Fakat emin misiniz? Bir tuzak olmasın?

Polis de yüksek sesle cevap verdi:

— Hayır! Bizim memur bey de bundan şüphe etti. Resmî telefonla Rumelihisarını aradı. Muavin aynı malûmatı tekrarladı: Tam yarım saat evvel, Arsen Lüpen, Mösyö Ridvayı soymuş; 200 bin lira kıymetindeki tarihî pırlanta kolleksiyonunu çalmış.. Madam Ridvay kolları bağlı bulunmuş.. Deli kızın odası dışarıdan kilitlenmiş.. Mösyö Ridvay ortada yok. Terliklerinden bir teki oda kapısının önünde, öteki de merdivende bulunduğu için, sürüklenerek götürüldüğüne hükmediliyor. Tarassut memurlarımız da dahil olduğu halde, Rumelihisar polisleri yalıyı aramışlar.. Bebek merkezinden de memur bey gitmiş. Ayrıca kuvvet gönderilmiş.. Sizi şimdi telefonda bekliyorlar..

Mehmet Rıza, masanın üstünde duran saatine baktı. İkiye altı dakika vardı. Polisin en kuvvetli elemanlarını burada oyalamak suretile Arsen Lüpenin, tâ şehrin öbür ucunda bir yalıyı soyduğunu düşünerek, öfkesinden bembeyaz kesildi.

Viyanalı kadına dönerek, bozuk

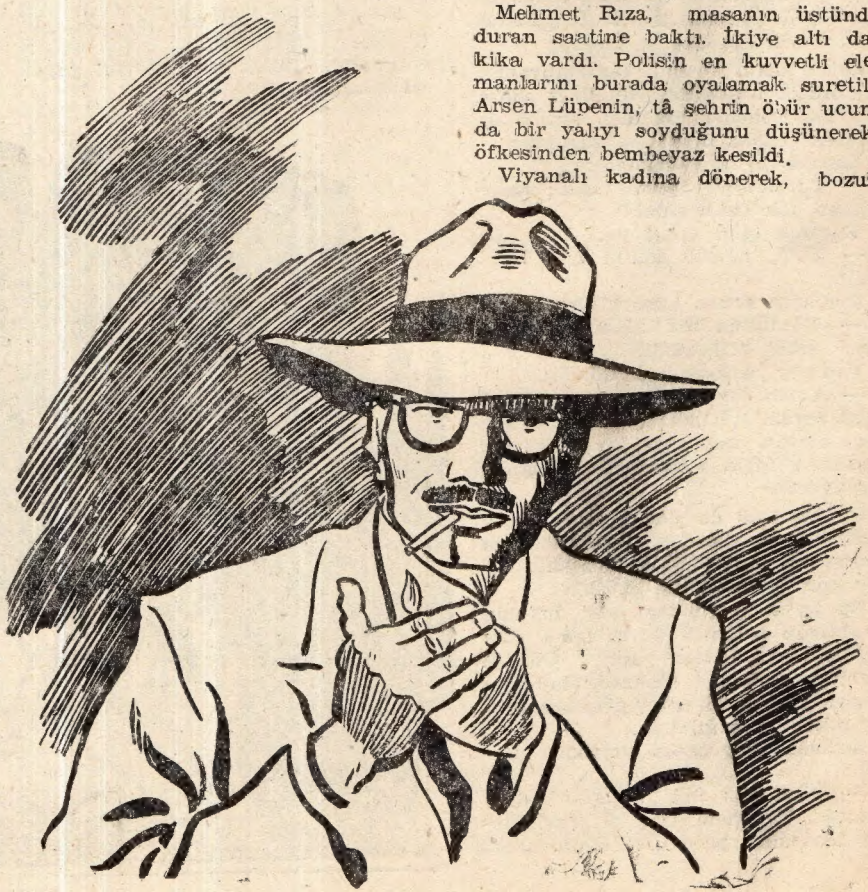

Artistin katili?..

bir Fransızca ile meseleyi kısaca anlattı ve ilâve etti:

— Bir oyuna düştük! Herif bizi burada oyalıyarak, Rumelihisarında 200 bin liralık bir hırsızlık yaptı!

Mehmet Rıza ayağa kalktı ve düşünmeğe başladı. Bu haber bütün bahçeye derhal yayılmıştı. Herkes masasından kalkarak Mehmet Rızanın etrafını çevirdi. Viyanalı kadın şaşırarak dört tarafına bakıyordu.

Birdenbire, denizden silâh sesleri gelmeğe başladı. Herkes başını o tarafa çevirmişti. Denizde, suların karanlığı içinde hayret verici bir manzara gördüler: Büyük bir yatın üstünde, elektriklerle yazılmış, koskoca harflerle bir "Arsen Lüpen" kelimesi parlıyordu!

Ahali deniz tarafına koştu. Silâh sesleri devam ediyordu. Halk arasında kahkahalar, hayret çığlıkları, kadın ve erkek sesleriyle karışık, inceli, kalınlı haykırışlar yükseldi:

— Arsen Lüpenin gemisi! Arsen Lüpenin yatı! Arsen Lüpen geliyor! İşte, kayığa atladı galiba! O değil mi ?..

Her kafadan bir ses çıkıyordu. Mehmet Rıza, hemen silâhını eline aldı ve gayri ihtiyarî deniz tarafına doğru çevirdi. Bu hareketi, kimisini korkutmuş, kimisini de güldürmüştü. Bütün fotoğraf makineleri de deniz tarafına doğru döndü.

Ansızın, Bahçenin bütün elektrikleri de sönmüştü. Bu anî karanlık herkesin heyecanını son dereceye çıkardı. Geminin üstünde elektrikle yazılı duran "Arsen Lüpen" kelimesi, karanlıkta daha kuvvetli parlıyordu.

Mehmet Rıza, lâmbalar söner sönmez, Viyanalı kadını kucaklıyarak, gerdanlığını muhafaza etmek istemişti. Fakat başına torbaya benzer bir şeyin geçtiğini hissetti ve boynundan geriye doğru çekildi.

Kıyametler kopuyordu. Masalar devriliyor, şişeler kırılıyor, kadın çığlıkları yükseliyordu. Kahkahalar da eksik değildi. Memurların elektrik fenerleri, acele çakılan kibritler, çakmaklar oraya buraya serseri ışıklar serpiyordu.

Bu arada Viyanalı kadın da Almanca, Fransızca bir kaç kere haykırmıştı:

"— Çaldılar! Gerdanlığımı çaldılar !.."

Etraftaki memurlar Mehmet Rızanın başından torbayı çıkardılar. İş işten geçtiğini anlayan Mehmet Rıza ahaliyi güldürecek bir şaşkınlıkla oradan oraya koşmaktansa, yere düşen sandalyesini doğrultarak oturmayı tercih etti ve mırıldandı:

"— Şimdi herifin insafına kaldık. Gerdanlığı geri verirse ne âlâ!.."

Denizde Arsen Lüpenin gemisine polis kayıkları yanaşmış, memurlar içeriye atlamış, yatı bomboş bulmuşlardı. Yazının elektriklerini söndürdüler. Bir müddet sonra, büyük cereyan telinin dışardan kesilerek, bahçenin karanlığa boğulduğu da anlaşılmış, tel takılmış ve lâmbalar yanmıştı.

(Devamı var)

(Baştarafı 3 üncü sayfada)

Madam Turini, ayni cümleyi tekrarladı:

— Bunu ben yapmadım. Locama da kimse girmiş değildir!

Gelen doktor, yaralının çok ağır olduğunu söyledi ve:

— Alttan kanama var, dedi. Maalesef ümitsiz bir vaziyet..

Bu anda yaralı gözlerini açtı. Müfettiş Kent, doktora işaret ederek, muvafakatini aldıktan sonra, tenora sordu:

— Üzerinize kimin ateş ettiğini biliyor musunuz?

Turini, etrafına bakınarak, gözlerile birini aradı. Bulduktan sonra:

— Zannedersem.. Zannedersem.. Fakat hayır...

Diye söylendi ve gözlerini, bir daha açmamak üzere kapadı.

* * *

Turini vak'asının bütün ihtimalleri bir tarafa doğru seyrediyordu. Müfettiş Kent, kısa bir zamanda, Vera Turini ile ressam Hanfild arasında sıkı bir dostluk olduğunu meydana çıkardı. Hanfild, vak'anın cereyan ettiği akşam operada bulunuyordu. Kendisi, Madam Turini'nin yanındaki locada, ikinci sırada oturmuştu.

Kendi iddiasına göre, silâh sesi işitilmeden evvel yerini terketmiş ve Madam Turini'yi aramağa çıkmıştı.. Fakat sanatkârın önünde oturan bir seyirci bayan, arkasındaki zatın, silâh sesi işitildikten sonra yerini terkettiğini iddia ediyordu. Bu iddiayı, localara bakan kız da tasdik ediyordu.

Fakat bütün bunlara rağmen Hanfild, söylediğinde ısrar ediyordu. Bu suretle şüpheler, Hanfild ile Madam Turini'nin üzerinde toplanıyordu.

Fakat Kent, neticeden kat'iyen memnun değildi. Kendisi, Tenor Turini'nin husus? hayatı hakkında malûmat toplamağa başladı ve neticede artistin, zannedildiği gibi sade ve yeknasak bir hayat geçirmediğini meydana çıkardı. Opera balesinden, genç dansöz Margrit Korel, bir kaç senedenberi sevgilisiydi. Madam Turini'nin bu işten haberi olması ihtimali vardı. Bütün bunlara rağmen Kent, cinayetin işlenmesine sebep teşkil edecek bir nokta bulamadı.

Fakat Turini, ölürken üzerine ateş eden şahsın ismini acaba niçin söylememişti? Herhalde aldattığı karısını, son nefesinde de müşkül mevkide bırakmamak için olacaktı. Kent bir muamma karşısında bulunuyordu.

Aradan günler geçti. Müfettiş, yanında muavini Svivt olduğu halde, operaya gitti. Vakit öğleyi biraz geçiyordu. Büyük salon bomboştu. Kent sahnenin ışık operatörünü çağırdı ve sordu:

— O akşam, Turini'ye mermi isabet etmeden, tenorun nasıl durduğunu hatırlıyor musunuz?

— Size gösterebileceğimi zannediyorum Mister Kent. Ben mütemadiyen, kulislerin arasından sahneye bakıyordum. Bir an geldi ki silâh sesi işitildi ve Turini yere yığıldı.

Operatör bunları söyledikten sonra, tenorun o akşamki duruş vaziyetini göstermek üzere yer aldı.

Müfettiş Kent, adama hayretle baktı:

— Vaziyetin, gösterdiğiniz gibi olduğundan emin misiniz? diye sordu.

— Tabiî efendim.. Niçin olmıyayım? Tenor, tam gösterdiğim gibi duruyordu.

Kent, muavinine döndü:

— Anlıyor musunuz Svivt? dedi. Bu vaziyette Turini'nin, karşıki locadan atılan bir mermiyle göğsünden yaralanmasına imkân yok.. Muhakkak surette başka şekilde durmuş olması lâzım.. Muhakkak!

Operatör hiddetlendi:

— Madem ki benden iyi biliyorsunuz, niçin soruyorsunuz? dedi.

Kent, sesini çıkarmadı. Bir şeyler arıyormuş gibi, etrafına bakındıktan sonra:

— Şimdi bu dar dolabı tenorun yerine koyalım, dedi. Sonra da benimle beraber yukarıki locaya gelin, Svivt !

İki polis, vak'a gecesi Madam Turini'nin oturduğu locaya çıktılar. Müfettiş Kent, sahneye baktıktan sonra, başını salladı:

— İmkânsız! Bu vaziyette mermi, adamı ancak yan taraftan yaralıyabilirdi !

Bir an düşündükten sonra, ilâve etti :

— Şimdi de, üç bayın oturduğu locaya geçelim!

Karşı taraftaki locaya girdiler. Genç müfettiş içini çekerek, ön sıralardan birine oturdu. Bir adım bile ileri gidemediği için, fena halde canı sıkılıyordu. Biraz sonra tekrar konuşmağa başladı:

— Tabanca sesinin nereden geldiğini kimsenin söyliyememesi aleyhimize bir nokta sayılır. Ne yapacağız biliyor musun Svivt? Siz buradan, sahnedeki dolabın üzerine ateş edeceksiniz. Yahut.. Evet, daha iyi, yan locaya geçip oradan ateş edin. Bu suretle sesin nasıl kırıldığını daha iyi takip edebilirim!

Kent, yerine yerleşirken, muavini locayı terketti. Yalnız bir, iki küçük ampul yandığı için bütün salon yarı karanlık içindeydi. Müfettiş, locanın kenarına dayanmış, düşünerek, karşı taraftaki locaya bakıyordu. Yan taraftaki kapının açıldığını ve muavininin locaya girdiğini duyunca, hayretle başını kaldırdı. Gözlerini açarak, meçhul bir istikamete doğru dikkatle bakmağa başladı.

Ellerile, locanın pervazını sıkıyordu. Aşağıya atlıyacakmış gibi bir vaziyet almıştı. Bu anda tabanca patladı. Kent, yerinden kımıldamaksızın, mütemadiyen karşı taraftaki

(Devamı 11 inci sayfada)

Gönüllü KAHRAMAN

1.

İNSANLARIN MAZİDEN KAÇMAK İÇİN SIĞINDIKLARI FRANSIZ LEJYONUNDA ÜÇ KARDEŞİN HEYECANLI MACERASI

ZİNDERNÖF HAREKATI ADI ALTINDA BİLİNEN KANLI VE KORKUNÇ OLAYLAR HAKKINDA, FRANSIZ LEJYON ETRANJERİNDEN YARBAY HANRİ DÖ BOJÖLENİN RAPORU...

ZİNDERNÖF KALESİ.. FRANSIZ LEJYON ETRANJERİNİN ISSIZ BİR İLERİ KARAKOLU...

YARBAYIN RAPORU...

ARKERLERİ TOPLAYIN!

ARAPLAR ZİNDERNÖF KALESİNE SALDIRDILAR!

HİKAYEM GECE YARISI BAŞLAR. LEJYONA HIZMET EDEN BİR ARABIN HABERİ ÜZERİNE YOLA ÇIKIYORUZ..

ÇÖLDE HARP BAŞLAMIŞTI. ZİNDERNÖF KALEŞİNİN BULUNDUĞU SIRTA YÜRÜDÜK..

HAREKÂTIMIZ ÇOK ZOR VE ZAHMETLİ OLUYORDU. YİRMİ SAATTE ELLİ KİLOMETRE YOL ALMIŞTIK. CESUR ASKERLERİM BÜYÜK BİR İSTEKLE YOLA ÇIKMIŞLARDI. HEPSİ DÖVÜŞE HAZIRDI..

-ARKASI VAR-

Şarkıcı Kovboy

GENE AUTRY

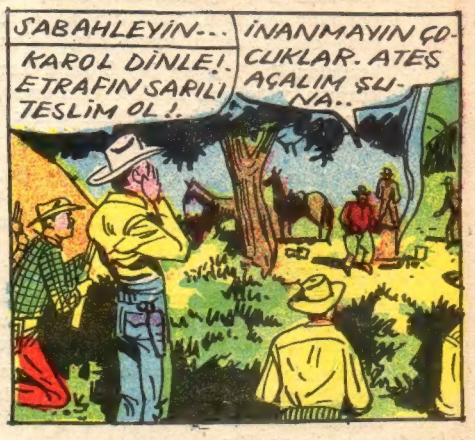

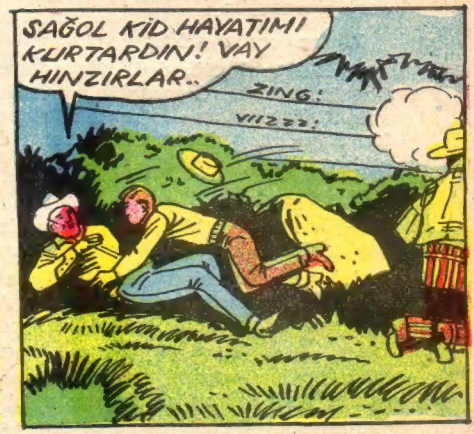

-ARKASI VAR-

IŞSIZ ADANIN MİLYONERİ

NİYAZİ AHMET

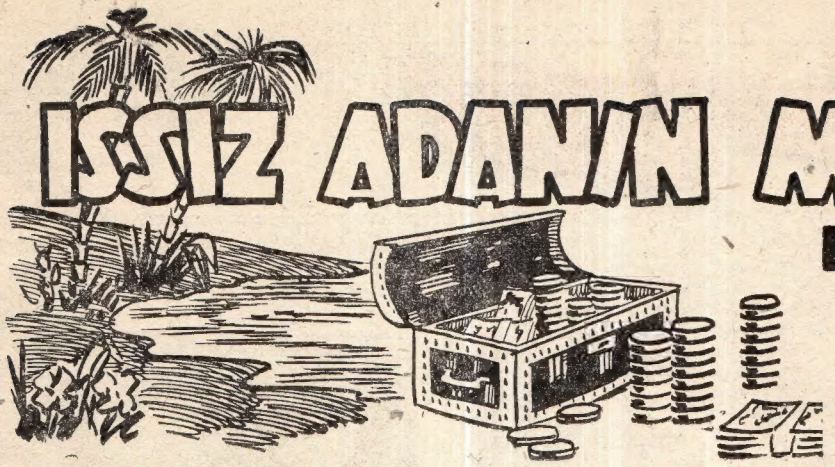

Milton, tam 24 saat uyumuştu. Uyandığı zaman Ferid:

— Milton, dedi. Bu ne uyku! Tam 24 saattir uyuyorsun..

Milton acı acı güldü:

— Az bile uyumuşum, dedi. Bu korkunç hayvan, yıllardır bana bir gece rahat uyku uyutmadı. Onun korkusu ile, her an bir ölümle karşı karşıya yaşadım. Sizden utanmasaydım ölüsünü dişimle didik didik edecektim.

O gün Ferid ile Milton saatlerce kendi hayatlarından bahsettiler. Ferid, Amerika'ya niçin gittiğini anlattı:

— Milton, dedi. Milyonlarca doların evrakını üzerimde taşıyorum. Bu evrakla, Amerikaya gider gitmez bana kalmış olan mirası alacaktım.. Eğer bir gün kurtulursak, merak etme, sen de zengin olacaksın. Alacağım paradan mühim bir kısmını sana vereceğim.

Milton omuz silkti:

— Mister Ferid, dedi. Şu adadan bir kurtulsak.. Parada hiç gözüm yok.. Yalnızlıktan o kadar bıktım ki.. Eğer siz gelmeseydiniz, belki de çıldıracaktım.

Ferid onu teselli etti:

— İnsan hiç bir zaman ümidini kaybetmemelidir. Ben, İstanbul'da o kadar parasız kalmıştım ki.. Hayattan hiç bir ümidim kalmamıştı. Amerikan sefiri beni bulup milyoner olduğumu müjdelediği zaman bile cebimde beş param yoktu. Bir ahbabım para vermeseydi, yola bile çıkamıyacaktım. İçimde öyle bir his var ki, pek yakında ikimiz de kurtulacağız.

Milton bir kahkaha attı:

— Ben de yıllardır aynı hislerle burada yaşadım. Her gün ağarırken bir gemi gelecek diye heyecanlanırdım. Fakat ne gelen oldu, ne de bi hislerim kayboldu. Gene her gün kurtulacağım diye yaşıyorum.

* * *

Ferid ile Milton üç yıl adada kaldılar ve her gün kendilerini kurtaracak bir gemi beklediler.

Bir gün Ferid hastalandı. Ateşler içinde yanıyordu. Milton ona hizmet ediyor, geceleri bile uyumuyordu.

Ferid:

— Ben öleceğim galiba, diyor; Milton'a vasiyetler yapıyordu.

Bir sabah Ferid, hastalığın ateşleri içinde kıvranıyor, gözleri kapalı sayıklıyordu. Milton uzakta bir geminin dumanlarını görmüştü. Milton, önce bir hayal gördüğünü sanmıştı. Sonra gemiyi adamakıllı farkedince sahile koşmuş, işaretler vermeğe başlamıştı.

Gemiden de onu görmüşlerdi. Gemi rotasını çevirmiş, adaya doğru gelmeğe başlamıştı.

Milton o zaman Feridin yanına koştu; onu sarstı:

— Ferid, Ferid! dedi. Müjde! Kurtuluyoruz. Bir gemi geliyor!

Ferid bu sözleri duymamıştı bile.. Nefes alıyordu; fakat bu nefes alış, bir nevi soluma gibi idi.

O zaman Milton'un kafasında bir şimşek çaktı. Gemi, yarım saat sonra gelmiş olacaktı. Feridin evrakları kendisinde olursa, Amerikadaki paralar da kendisinin olacaktı. Amerikada Feridi kimse tanımıyordu. Evraklar yanında olsa:

— Ben, Ferid Candan'm! diye gider; paraları da alabilirdi.

Milton bunları düşününce, yeni bir fikir kafasında parladı. Bir daha Feride yaklaşarak:

— Ferid! Ferid! diye seslendi.

Feridden bir cevap alamayınca, hemen bir kenarda duran büyük bir sopayı kaptığı gibi Feridin kafasına indirdi.

Zevallı Ferid, sopayı yer yemez, bir defa derin bir nefes alabildi; sonra cansız kaldı.

Milton hemen onu kucaklıyarak, kayalıklara doğru koştu. Feridin cesedini bir çukura fırlattı. Sonra üzerinde ne kadar evrak varsa hepsini aldı. Kulübeye girdi; orada da Feridin eşyasını karıştırdı; ne bulduysa aldı.

Bu sırada gemi de yaklaşmış, sandallarını denize indiriyordu.

Milton, deniz kenarında sandalı bekledi. Gelen adamlar, Miltonu sorguya çektiler. Milton da üç senedir bu adada yalnız başına yaşadığını anlattı.

Miltonu kayığa aldılar ve Amerika yolunu tuttular. Geminin kaptanı Miltonu sorguya çekti. Milton, tabiî kendi adını saklamıştı:

— Benim adım Ferid Candan'dır, Türkiye'den Amerika'ya gidiyordum, diye yalanlar uydurdu.

Gemi kaptanı haberi telsizle Amerika'ya bildirmişti. Gemi Nevyork limanına geldiği zaman, belki elli tane gazeteci, Miltonu karşılamıştı. Resimlerini aldılar; üç yıl adada yalnız başına nasıl yaşadığını soruyorlar; Milton da hikâyeler uyduruyordu.

Miltonu karşılayanlar arasında Feridin vasiyetnamesini saklayan noter de vardı. Miltonu bir kenara çekti:

— Sizin milyonlarınızın vasiyetnamesi bende, dedi. Size istediğiniz hizmette bulunabilirim.

Milton, noteri bırakmadı:

— Ben, Amerikanın yabancısıyım, rica ederim beraber bu işleri bitirelim, dedi.

Noter, Miltonu evinde misafir etti. İkinci günü bankaya gittiler. Milton, elindeki evrakı çıkarıp banka direktörüne verdi.

Direktör, evrakı uzun uzun tetkik ettikten sonra:

— Siz, Ferid Candan'sınız değil mi? dedi.

Milton kaşlarını çatarak:

— Tabiî, dedi. Bundan şüphe mi ediyorsunuz?

— Hayır, şüphe etmiyorum. Fakat tahkikat yapmağa mecburum. Çünkü size milyonlar vereceğiz.

Milton gülümseyerek, koltuğunun altındaki gazeteleri çıkardı ve:

— Bu gazeteleri görmüyor musunuz? dedi. Hepsi benim kim olduğumu yazıyor.

Tam bu sırada, banka direktörünün oda kapısı açıldı ve içeri giren biri:

— Milton, dedi. Beni tanıdın mı?

Bu sözü söyleyen, bizzat Ferid Candan idi.

(Devamı var)

1 inci cilt... 20 sayı bir arada...
Ciltli olarak «2» Liradır.

İçindeki maceralar.

1 — Pekoşbilin Maceraları
2 — Buğdaya Hücum
3 — Soygun
4 — Traktör Haydutları
5 — Hayvan Hırsızları
6 — Haydut Kadın
7 — Küçük Kahraman
8 — Harika At Toni
9 — Orumcek Ağı
10 — Çol Haydutu
11 — Hırsız Çocuk
12 — Kamçılı Haydut
13 — Büyük Başarı
14 — Seyisin İntikamı
15 — Kaplan Kadın
16 — Adaletin Hükmü
17 — Tren Düşmanı
18 — Haksızlığa Karşı
19 — Haydutun İntikamı
20 — Fena Ruhlara Karşı

1 numaradan 20 numaraya kadar her kitap 10 kuruş tur

ÇOCUK YAYINLARI
MÜESSESESİ
Cağaloğlu Türbedar So. No: 16
İSTANBUL

MEYDAN OKUYAN HAYDUT

PEKOŞ BİL'İN
HARİKULADE
MACERALARI

4 ÜNCÜ
Cildine Başladı

3.

MANDRAKE

MANDRAKENİN BİR EL İŞARETİ İLE PROFÖSÖRÜN SAKALI YANDI.

ARKASI VAR

Aartistin katili?..

locayı tetkik ediyordu. Bir müddet sonra seslendi:

— Svivt! Buraya gelir misiniz?.. İnanılmıyacak bir şey görüyorum!

Müfettiş Kent ve muavini konuştuğu esnada, akşam temsili için etrafı intizama koymak üzere localara bakan kızlar geldi. Bir müddet sonra Kent, sol taraftaki localara bakan kızlara sordu:

— Acaba içinizden, Turini öldürüldüğü gece bu locada kimin oturduğunu hatırlayan var mı?

Kızlardan bir tanesi cevap verdi:

— Burası boştu!

— Kimsenin bulunmadığından emin misiniz? Daha sonra da kimse girmedi mi?

— Hayır., Durun, durun bakayım.. Evet.. Zannedersem bir adamın kapıda durduğunu görmüştüm Yanına yaklaştığım zaman, hemen uzaklaşmıştı. Fakat locada oturup oturmadığını bilmiyorum.

— Bu adamı bize tarif edebilir misiniz?

— Oldukça genç, uzun boylu, zayıf ve esmerdi.

— Resmini görecek olursanız, onu tanıyabilir misiniz?

— Evet.. Bu çehreyi unutacağımı zannetmiyorum!

Kent, gayet memnun görünüyordu. Her iki polis de operayı terketti. Bir müddet yürüdükten sonra, Müfettiş söze başladı:

— Şimdi, Matmazel Margrit Korel'i ziyaret etmemiz lâzım. Zannedersem bir ip ucu elde ettik, Svivt!

Matmazel Korel, akşam temsili için hazırlanıyordu. Genç kız, biraz sıkılgan görünmekle beraber, polisin sorduğu sual üzerine, hiç çekinmeksizin, son zamanlarda Tenor Turini ile sıkı münasebetleri olduğunu söyledi.

Kent, Margrit'i dinledikten sonra, gülümseyerek sordu:

— Fakat ben, sizin nişanlı olduğunuzu işitmiştim?..

Genç kız, bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi:

— Evet, doğrudur.. Fakat, Fred Vilbri'den ayrılmak niyetindeyim.

— Ya, öyle mi? Pek âlâ, Mister Vilbri buna ne dedi?

— Tuhaf tuhaf hareketlerde bulundu. Nihayet, ne yapacağımı bilecek yaştayım, değil mi?

Kent, başile tasdik etti. Sonra, ansızın sordu:

— Acaba, yanınızda Mister Vilbri'nin bir resmi var mı?

— Evet, var!

Genç kız, çantasından bir resim çıkardı ve Müfettişe uzattı. Resimde, genç, kara gözlü, siyah saçlı bir erkeğin başı görünüyordu. Kent, fotoğrafı cebine soktuğu zaman, genç kız hiç bir itirazda bulunmadı.

İki polis tekrar operaya dönerlerken, Müfettiş gayet memnun görünüyordu. Muavininin omuzuna vurarak :

— Svivt, dedi. Turini'yi işte bu adam öldürmüştür!

Localara bakan kız, resmi görünce, o akşamki genç adamı derhal tanıdı.

Yarım saat sonra Müfettiş Kent ve muavini Svivt, Mister Vilbri'nin ikametgâhına girdiler. Adam, onları nezaketle, fakat bariz bir heyecanla karşıladı.

Kent, sözüne manâ vermeğe çalışarak :

— Mister Vilbri. dedi. Sizi, beş gün evvel Tenor Turini'yi öldürdüğünüz için tevkif etmek mecburiyetindeyim.

Vilbri, başını önüne eğdi ve hemen suçunu itiraf etti. Kıskançlık, onu bir cinayet işlemeğe sevketmişti.

★ ★ ★

Müdür merakla sordu:

— Katilin, muavininiz Mister Svivt'in tecrübe atışı yaptığı locada bulunduğunu nasıl tesbit ettiniz?

Müfettiş Kent, gülümsedi:

— Sadece bir tesadüf eseri! dedi. Bu eski operanın localarının arka kısımlarında, uzun aynalar bulunduğunu biliyorsunuz. Svivt bitişik locaya geçince, ben de tesadüfen, vak'a gecesi Madam Turini'nin oturduğu karşı taraftaki locaya baktım. Bu anda hayretle, ayni vasıtasile muavinimin, kadının locasına girdiğini gördüm. O akşam bize şahitlik etmiş olan üç bay da ayni şeyi görmüştü. Bilmiyerek, gördüklerinin doğru olduğuna yemin etmelerini mazur görmemiz lâzım.

Daha sonra, Vilbri'nin tenora bir çok tehdit mektubu yazdığı anlaşıldı. Bunun için Turini, üzerine kimin ateş ettiğini biliyordu. Bunu niçin söylemedğine gelince.. Sırrını beraberinde mezara götürdü.

Ressam Hanfild ise, şüphelerin Madam Turini üzerinde toplanmak ihtimali bulunduğunu bildiği için, onu kurtarmak maksadiyle, silâh sesinden evvel locasını terkettiğini iddia etmek suretile, yalan söylemişti. Esasında da kendisi, sadece sigara içmek üzere dışarı çıkmış bulunuyordu.

Bu suretle Turini vak'ası, ümit edilmedik bir şekilde kapandı.

Şüphe

(Baştarafı 2 nci sayfada)

Karısı da gayri ihtiyarî yerinden kalktı ve kocasına yaklaştı.

Profesörün yüzü hafifçe sarardı:

— Nasıl? Buna imkân var mı? Doktor ha?.. Bir türlü anlıyamıyorum.. İnfilâk olmuş ha!.. Fakat nasıl oluyor da bu vaziyeti.. Ne dediniz? Ölmüş mü? Allah, Allah! Pek âlâ, pek âlâ! Hemen geleceğim..

Profesör ahizeyi yerine koyup da karısının yüzüne bakınca bir adım geri çekildi. Kadının yüzü bembeyaz kesilmişti. Bir an sessizce durduktan sonra, birdenbire bağırmağa başladı. Sesi titriyordu. Son derece heyecanlı ve asabî olduğu, her hareketinden anlaşılmaktaydı:

— Onu sen.. Şimdi sen bir..

Kadın sözünü bitiremedi. Profesör hemen atıldı:

— Ne dedin? Kimden bahsediyorsun ?

Bu sözler üzerine kadın, biraz kendine gelir gibi oldu ve sustu. Kolb, ona bir an sert sert baktıktan sonra, daha sakin bir sesle:

— Hakikaten müthiş bir hâdise! dedi. Lâboratuvarda bir infilâk olmuş.. Zavallı doktor da..

Genç kadın daha fazla dinlemedi ve hemen dışarı çıktı. Profesör, omuzlarını kaldırdı ve başını salladıktan sonra yerine oturdu. Gülümsiyerek mırıldandı:

— Oyunumda muvaffak oldum. Ve karımla Doktorun arasında bir münasebet olduğunu anladım!

Profesör Kolb, gece mahsus lâboratuvara gitmiş, bu telefon oyununu tertip ederek karısını kandırmak istemiş ve lâboratuvar bekçisine bu şekilde telefon etmesini tembih etmişti. Doktorun öldüğünü zanneden karısı da, hareketleri ile her şeyi itiraf etmişti.

Tasarruf, istikbale giden en emin yoldur.

Bankamızda en az 150 liralık bir tasarruf hesabı açarak ev ve para ikramiyelerimizin çekilişine iştirak edebilirsiniz.

TÜRK TİCARET BANKASI

BAYTEKİN

BU SIRADA BAYTEKİNLE ARKADAŞI DENİZİN ÜSTÜNE YAKLAŞMAKTA İDİLER..

ALTLARINDA DALE DENİZALTININ PERDESİNDE BİR ŞEYLER GÖRMÜŞTÜR. İŞ İŞTEN GEÇTİĞİ BİR SIRADA "BİR KARALTIYA ÇARPACAĞIZ.. DİYE BAĞIRIR..

BU SÖZLERİN HEMEN PEŞİNDEN DENİZALTI DEMİR MERDİVENE ÇARPTI.

BAYTEKİNLE EŞİRİN SUYUN YÜZÜNE ÇIKMALARI İÇİN AZ BİR ŞEY KALMIŞTI...

SÜTÛNLARA ÇARPAN DENİZALTI YAVAŞ YAVAŞ DİBE İNERKEN İÇİNE SULAR DOLMAYA BAŞLAMIŞTI...

SARSINTININ TESİRİYLE MERDİVENDEN KAYAN BAYTEKİNLE EŞİR AŞAĞIYA İNİYORLAR...

BU SIRADA DENİZALTININ İÇİNE DOLAN SULAR GİTTİKÇE ARTMAKTA İDİ.

ARKASI VAR